

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Beneficiorum Ecclesiasticorum Natvra, Ereptione, Qvalitatibvs Ad Ea Obtinenda Requisitis ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

161. An, & qualiter fines parochiarum præscribantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74477)

Quaestio 158. An sicut Episcopus erigere potest novas Ecclesias parochiales a fundamentis, ita etiam Ecclesiam simplicem jam constitutam erigere possit in curatam & parochialem; & e contra parochialem reducere ad simplicem Ecclesiam, seu beneficium simplex?

1. **R**espondeo ad primum affirmativè: nimirum ob augmentum cultûs divini, aliâque legitimâ causâ subsistente. Corrad. l. 3. c. 3. n. 12. Azor. p. 2. l. 5. c. 29. q. 25. & c. 30. n. 3. Garc. p. 12. c. 5. num. 3. Barb. de potest. Episc. alleg. 63. per totum. qui quoque omnes asserunt, non obtare declarationem S. Congregationis, quam refert Garc. & inter cetera sic habet: *nec beneficia simplicia in curata converti ab Ordinario possunt. ed quodd subintelligatur: cessante causâ & necessitate. Porro parochialis Ecclesiae erectionis formam vide apud Corr. l. 3. c. 2. n. 11.*

2. Respondeo ad secundum negativè: sic enim cavetur expressè per Trid. sess. 25. c. 16. ne beneficia curata in simplicia convertantur, & si parochialis Ecclesia per Episcopum convertatur in simplex beneficium, ipsa conversio fit prorsus nulla, vide Corrad. loc. cit. n. 13. intelligendumque hoc ipsum est, ut habet Declaratio S. Congreg. super cit. c. 16. Trid. etiamsi fiat conversio in aliqua tantum parte fructuum parochialis; item ut ne quidem dismembrare possit beneficium curatum, & unire beneficio simplici, etiam ex parte minore fructuum parochiae, constituendo beneficium simplex, ut habet altera & tertia ejusdem S. Congreg. declaratio; ac denique ut nequidem separare possit ab Ecclesiis parochialibus beneficia simplicia sive oratoria iis unita; etiamsi iis separatis parochiales non egeant; ut habet quarta declaratio. Vide has declarationes apud Corrad. loc. cit. & Garc. part. 12. c. 2. n. 87. Possie verò Papam reducere parochiales ad simplicia beneficia, praesertim ubi causa aliqua intercedit, dubium non est, & constat experientia. Corrad. loc. cit. n. 14.

Quaestio 159. Unde, & qua constituenda Ecclesia noviter erigenda cum dicta dismembratione dos & congrua pro sustentatione novi Rectoris?

1. **R**espondeo ad primum Card. Luc. de decim. d. 12. n. 8. cum ad istiusmodi novas erectiones cum tali dismembratione procedi non solet, nisi cum minimo, quo fieri potest, antiquae Ecclesiae praedictio, adeoque ut patiat quidem praedictum illud diminutionis jurisdictionis populi, alterumque hinc natum diminutionis emolumentorum parochialium; non verò illud diminutionis decimarum, in quo frequenter praecipua parochiarum dos consistit; hinc Ordinarios solere ad istas novas erectiones, quae sunt cum formali dismembratione procedere; quatenus illa parochianorum pars vel communitas, quae id petit, & cujus interest istam dismembrationem fieri ob dicta magna incommoda distantiae accedendi ad antiquam parochiam, congruè dotet novam parochiam; adeo, ut antiquae dos illud detrimentum saltem in hac parte non patiat; possuntque, si necesse est, compellere ad hoc parochianos illos Ordinarii, ut dictum supra. Quibus tamen non obstantibus possunt iidem Ordinarii, praesertim ubi proventus matricis copiosi sunt, & parochianorum pars illa avulsâ egeat, ex fructibus quomodocumque ad

P. Lauren. Fori Benef. Tom. 1.

matricem pertinentibus hanc novae Ecclesiae dotem, & novi Rectoris congruam desumere juxta dicta ibidem.

2. Respondeo ad secundum in genere Azor. p. 2. l. 3. c. 12. dotem parochialis Ecclesiae debere esse tantam, ut ex ea unus presbyter cum altero Clerico ministro commodè sustentari possit, & quando opus sit, uti hospitalitate, juxta c. 1. de prob. in 6. & c. quisquis, de vita & sanctitate Cleric. Addit C. de Luc. de paroch. d. 18. n. 2. juxta mentem Trident. sess. 7. c. 7. & constitutionis Pianae, de qua supra, majorem esse debere dotem Ecclesiae parochialis, quam congruam Vicarii cujusdam perpetui in parochiali. Porro dum beneficium parochialis ab initio congruè dotati dos omnino, vel ex parte interierit, cujus sit redotare illud, vide dicta supra.

Quaestio 160. An, & qualiter parochia constituenda habere separatam territorium, & quot familiis constare debeant?

1. **R**espondeo ad primum: parochiam quamlibet regulariter loquendo (quod addo ob parochias distinctas tantum certis familiis, aliàs promiscuè habitantibus) debere habere territorium suum separatam & divisum, in quo non est licitum alteri parochiae aliquid facere. Barb. l. 1. juris Ecclesiastici c. 20. n. 15. & apud illum Tusch. l. p. conclus. 95. n. 7. & alii.

2. Respondeo ad secundum: ad minus decem familiis constare debet. Barb. ibid. n. 16. Et licet Corrad. l. 3. c. 5. n. 10. dicat sufficere 10. personas ad constituendam parochiam, id tamen intelligit de parochia semel constituta, quod ea persistat, modò 10. personae remaneant; nam in fine ejusdem numeri ait paucitatem istam domorum, vel personarum, nempe trium domorum, in quibus sunt Communicantes 15. vel quinque, in quibus sunt Communicantes 20. vix sufficere, ut parochia erigatur, juxta cap. unic. 10. q. 5. & Gl. ibidem.

Quaestio 161. An, & qualiter fines parochiarum praescribantur?

1. **R**espondeo primò: fines parochiarum (idem est de diocesis) dum clarè & manifestè distincti sunt, non praescribuntur, Barb. loc. cit. n. 28. citans Menoch. conf. 147. n. 44. cum enim in utilitatem publicam auctoritate publicâ sint constituti & distincti juxta c. 1. d. 80. & Trid. sess. 14. c. 9. & sess. 24. c. 13. sunt immutabiles, ne aliàs privatâ cujusque praescribentis auctoritate sublati antiquis passim novi constituti tam in jurisdictione, quam reliquis ad publicam utilitatem spectantibus frequentem & maximam confusionis & incertitudinis pariant occasionem; secus ac contingit in finibus praedictorum, utpote qui privati tantum juris privatâ cujusque auctoritate constituuntur & mutantur juxta l. 1. c. finium regundorum. Unde licet intra fines parochiae vel diocesis admittatur praescriptio ad effectum, ut praescribens intra illos obtineat jurisdictionem, vel jura Episcopalia, vel parochialia juxta c. ad aures, de praescriptione: fines tamen ipsi praescribi non possunt, ut desinant esse, qui antè erant, vel restringantur, & alii extendantur, & sint, ubi non erant. ita ferè Barb. ibid.

2. Respondeo secundò: si tamen fines diocesis vel parochiarum non sunt certi, praescribuntur 30. annis, intra limites tamen tantum ejusdem provinciae, Barb. n. 29. citans Menoch. & c. si tamen Episcopus locum alterius diocesis convertit

ad fidei Catholicæ unionem, præscribit spatio 3. annorum, nisi intra hunc terminum repetatur juxta *cit. c. 1. de præscriptione. Barb. n. 3.* porro quot modis probentur hi fines, vide apud eundem Barb. *fusè loc. cit. n. 31. & seq.* vide etiam de hoc Card. Luc. *de paroch. d. 32. n. 2.*

Questio 162. An, à quo, & qualiter parochiales inter se uniri possint?

Respondeo ad primum, & secundum: possunt Episcopi tanquam Sedis Apostolicæ legati, sine tamen præjudicio obtinentium (ita ut unio effectum non fortiatur ante eorum mortem, vel resignationem. Laym. *ad c. 4. de etate & qual. presic. n. 4. & Theologie moral. tr. 2. c. 9. n. 9.*) quorumcumque Ecclesiarum parochialium & baptismalium, & aliorum beneficiorum curatorum inter se; vel non curatorum cum curatis facere uniones propter earum paupertatem, & in ceteris casibus à jure præmissis (super quibus declarationes aliquas refert Zerol. *in praxi Episcopali p. 2. V. unio etiam si dictæ Ecclesiæ vel beneficia essent generaliter vel specialiter reservata, aut qualitercumque affecta; quæ uniones etiam non possint revocari, nec quoquomodo infringi vigore cujuscumque provisionis, etiam in causa resignationis, aut derogationis, aut suspensionis. Ita ferè ad verbum Trid. sess. 21. c. 5. porro non comprehendi hoc decreto parochiales, quæ sunt juris patronatûs, habet declaratio S. Congreg. *sup. cit. cap.* Quòd si tamen in casu denegati pro unione consensûs patroni necessitatibus talium parochialium succurri non potest remediis positis *c. 13. sess. 24.* compelli possunt patroni illarum Ecclesiarum ad præstandam congruam sustentationem Rectoris, vel permittendam unionem, ut habet altera ejusdem S. Congreg. declaratio. vide Laym. *loc. cit.**

2. Respondeo ad tertium: ad validitatem unionis talis, dum ea sit per Ordinarium, requiri copulativè solennitatem & causam; siquidem tam suppressio vel unio non secus ac dismembratio redolent speciem prohibitæ alienationis bonorum ac jurium Ecclesiæ de Luc. *de benef. d. 47. n. 6. & de paroch. d. 10. nu. 5.* item ad Trid. *l. post citando,* cum hac tamen differentiâ solennitatis, quòd in hujusmodi unionibus & dismembrationibus non requiratur beneplacitum Apostolicum, sicut illud requiritur in vera & formali alienatione bonorû Ecclesiæ; sed sufficiunt solennitates ad normam antiquioris juris Canonici, nempe consensus capituli, prioris Rectoris, populi aliorumque interessatorum. C. de Luc. *ad Trid. d. 8. n. 11. & 12.* cumque juxta generalem regulam alienationum causa consistat in necessitate, vel magnâ utilitate; in præsentate quoque generalem regulam, quæ sit causa sufficiens ad istiusmodi uniones, statui non posse; cum pendeat ex facti ac singulorum casuum circumstantiis, ait idem C. de Luc. *loc. cit. n. 13.* Porro dum unio sit per Papam, autoritas Apostolica supplet consensum patroni, aliâsq; solennitates, sine quibus Ordinarius, etiam accedente causâ, ad hujusmodi actus procedere nequit. Non tamen autoritas Apostolica supplet causam. C. de Luc. *de benef. d. 47. n. 12.* quòd postremum, credo, intelligit, dum Papa non procedit ex certa scientiâ; hæc enim scientiâ deficiente corrumpit unio ex mentis defectu. Lott. *l. 1. q. 28. num. 162.* De cetero namque dum ex certâ scientiâ (nempe præjudicii, quod per hoc patrono vel collatori inferitur) etiam absque

causa, & cum præjudicio alterius id potest. Lott. *ibid. n. 160.* citans Bald. *l. 1. conf. 1. n. 2. Rotam decision. 506. p. 2.*

Questio 163. An igitur absolute, & qualiter requiratur vocatio & consensus patroni & Rectoris ad talem unionem Parochialium inter se?

1. Respondeo ad primum affirmativè: cum enim per unionem Ecclesiæ minuatur quodammodo capite, ejus defensio in hoc casu competit patrono, cumque per unionem perdatur patronatus, agitur de ejus præjudicio. Lott. *l. 1. c. 28. n. 167.* citans Zabor. *conf. 96. sub n. 3.* videtur autem Lott. *ibidem* agere in genere de Ecclesiis & beneficiis quibuscumque juris Patronatûs.

2. Respondeo ad alterum affirmativè juxta paulò antè dicta ex C. de Luc. dum autem Lott. *loc. cit. n. 171. & seq.* ait: omnes consentire, vocationem & consensum Rectoris non esse necessarium, cum nullum ei fiat præjudicium ex eo, quòd de ratione unionis sit, quòd suspendatur ejus executio, donec qui beneficium unitum obtinet, cedat vel decedat juxta *c. consultationibus. de donat. Calder. de reb. Eccl. non alien. conf. ult. n. 2.* Vera est ejus doctrina, modò juxta morem aliorum beneficiorum dicta unio parochialium non consequatur suum effectum ante mortem Rectoris.

Questio 164. An & à quo Ecclesiæ parochialis alteri non parochiali, puta Monasterio, Abbatia, Collegiata, vel etiam dignitati, Canonicatui, &c. uniri possit?

1. Respondeo ad primum affirmativè: sic enim docet praxis & experientia plures parochiales uniri dictis Ecclesiis non parochialibus, & beneficiis non curatis: quod si factum post Trid. referendum est ad auctoritatem Apostolicam, de Luc. *ad Trid. d. 8. n. 19.* unde

2. Respondeo ad secundum: tamen olim cum Capituli consensu posset Episcopus loco alicui alteri pio seu religioso donare jura & redditus Ecclesiarum parochialium cum Patroni consensu juxta *c. pastoralis. de donat.* nunc autem per Trid. *sess. 24. c. 13.* prohibitum esse Episcopis, parochialem Monasterio, Abbatia, dignitati, Canonicatui, vel alteri beneficio simplici unire. Laym. *ad c. 2. de suppl. negl. prel. n. 3.*

Questio 165. Quot modis Ecclesiæ parochialis alteri non parochiali conjungi, & uniri dici possint?

Respondeo: potissimum tribus: vel enim ita conjungitur alteri, ut ei subiecta sit, & illa altera sit principalis, & tunc sequitur naturam principalis; quippe quod accidit ad alterum, sequitur naturam illius ad quod accidit, si illud sit principale. vel ita conjungitur alteri, ut hæc sit parochiali subiecta tanquam principali & superiori, & jam hæc altera sequitur conditionem parochialis. v. g. ut qui ad eam promovetur, debet fieri intra annum sacerdos: vel denique Parochialis conjungitur alteri non parochiali, ita ut ei subiecta non sit, sed æquè principalis ac illa, ita ferè Azor. *p. 2. l. 6. q. 8.* Verùm non omnes hi modi conjunctionis veram unionem sonant seu continent.

Questio